

νά αἰσθάνηται σκληρὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν ἀμέλειάν του, καθ' ἣν στιγμὴν πνέει τὰ λοιθία. Πᾶς ἄνθρωπος, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἢ βιωτικὴ αὐτοῦ κατάστασις, ὀφείλει νὰ θεωρῇ τὰ πρὸς τὰ τέχνα του χρέη ὡς τὰ ἱερώτερα τῶν ὅσα ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐὰν τὰ παραμελήσῃ, ἀνάγκη πᾶσα νὰ θερίσῃ τὰς πικρὰς συνεπειὰς.

Μίαν ἄλλην παρατήρησιν πρέπει νὰ κάμωμεν ἐν ταῦθα ὡς σφιγκτὰ συνδεδεμένην μετὰ τὸ χρέος τῆς μητρὸς. Ὁ πατὴρ ὀφείλει πάντοτε νὰ διδάσκῃ τὰ παιδιὰ του νὰ τιμῶσι τὴν μητέρα των. Ἐὰν ὁ πατὴρ δὲν κάμῃ τοῦτο, αἱ δυσκολίαι τῆς μητρὸς ἐπαυξάνουσι. Ἄλλ' ὅπου οἱ γονεῖς εἶναι σύμφωνοι, ἢ ἐξουσία τῆς μητρὸς ἐνισχύεται. Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ πρὸς τὴν μητέρα σέβας ἐπενεργοῦν ὠφελίμως εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων, διότι καθαρῶς καὶ ὑψόνοισι τὸν χαρακτῆρα, καὶ προφυλάττουσι ἀπὸ τῆν κακίαν. Οἱ παῖδες μάλιστα δὲν θέλουσι σέβασθαι ἐπὶ πολὺ τὴν μητέρα των, ἐὰν βλέπωσιν ὅτι ὁ πατὴρ των δὲν τὴν σέβεται. Σπανίως εὐρίσκει τις διεφθαρμένον νέον, ὅστις ἐσυνείησε νηπιόθεν νὰ σέβηται καὶ ν' ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του. Ἡ ἀπειθεὶα πρὸς τὴν μητέρα εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὸ ἐγκληματικὸν στάδιον δι' αὐτῆς προετοιμάζεται τὸ μειράκιον εἰς τὴν περιφρόνησιν πάσης ἐξουσίας τῶν γονέων του καὶ τότε ἡ πρόοδος εἶναι ταχέια εἰς τὴν θρασεῖαν καταπάτησιν ὅλων τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων. Δυστυχῆς τις κακοῦργος, ἐνῶ ἤτοιμάζοντο νὰ τὸν κρεμάσωσιν, εἶπεν ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ ζωὴ του ἤρχισε συγχρόνως μετὰ τὴν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς μητρὸς του ἀπειθειαν. ἠσθάνθη δὲ καὶ ὠμολόγησεν, ὅτι, ἂν τότε εἶχε διδαχθῆ νὰ ὑποτάσσῃται, ὀλόκληρος ὁ ἀκόλουθος βίος του ἦτο εἰς αἰὸν πολλὰ διαφορετικὸς. Εἶναι ἄρα τῆς πρώτης ἀνάγκης νὰ μὴ παραλείπωμεν τίποτε, τεῖνον νὰ δώσῃ εἰς τὴν μητέρα μεγάλην καὶ ἀκατάπαυστον ἐπιβρόχην ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν παιδίων τῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ἔθνος ἔχει ἰδίαν τινὰ γλῶσσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πλουσίαν καὶ ἄρμονικὴν. Ὑπάρχουσι δὲ κατὰ τὸ παρὸν τρεῖς χιλιάδες ἴσως γλῶσσαι καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, χωρὶς τῶν ὅσαι ἤδη ἔπαυσαν τοῦ νὰ λαλῶνται.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων εἶναι ἡ Λατινικὴ καὶ ἡ παλαιὰ Ἑλληνικὴ, τὰς ὁποίας σπουδάζει ὅλη ἡ Εὐρωπαϊκὴ νεολαία διὰ τὰ σοφὰ συγγράμματα αὐτῶν, ἡ Ἑβραϊκὴ καὶ ἡ ἀρχαία Ἀραβικὴ, ἡ Ἰσλανδικὴ, καὶ ἡ Σανσκριτικὴ.

Ἀπὸ δὲ τὰς νεωτέρας αἱ πλέον εὐχρηστοὶ εἶναι ἡ Γαλλικὴ, ἡ Ἀγγλικὴ, ἡ Γερμανικὴ, ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ Ἰταλικὴ, ἡ Ἀραβικὴ, ἡ Ῥωσικὴ, ἡ Ἰνδικὴ, ἡ Σινικὴ, καὶ ἡ Τουρκοπερσικὴ.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον ἡ σπουδὴ τῶν γλωσσῶν εἶναι ὠφελίμος διὰ τὴν ἐμπορικὴν καὶ πολιτικὴν ἐπιμιξίαν τῶν ἐθνῶν, τὰς περιηγήσεις εἰς ξένους τόπους, τὴν κατάληψιν τῶν ξένων συγ-

γραμμάτων, τὴν γνώσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν διαφορῶν ἐπιστημονικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἀνακαλύψεων. Τίποτε ἄλλο σχεδὸν δὲν ἐκτείνει τόσον τοῦ νοῦς τὸν ὀρίζοντα, ὅσον ἡ μάθησις τῶν γλωσσῶν. Ὁ ἄνθρωπος τρόπον τινὰ πολλαπλασιάζεται ἀναλόγως μετὰ τὰς γλώσσας, τὰς ὁποίας διμυλεῖ· ὅθεν ἔκπαλαι ἤδη οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμασαν διφυῆ (διψυχον ἢ διπλοῦν) τὸν Κέκροπα, μόνον ἐπειδὴ ἐγνώριζε δύο γλώσσας, τὴν Αἰγυπτιακὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἐδρίσκονται τινὰ ἔθνη, τὰ ὁποία ἔχουσι, ὡς εἶπεῖν, ἐκ φύσεως ἰδιαιτέραν τινὰ κλίσιν καὶ εὐμάθειαν πρὸς τὰς γλώσσας. Τοιοῦτοι μάλιστα λέγονται οἱ Πολονοὶ, οἱ Ῥώσσοι, καὶ ἄλλοι τινὲς λαοὶ τῆς ἀρκτικής Εὐρώπης· ἴσως δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες αὐτοί, ἐπειδὴ ὄχι μόνον πολλὰς γλώσσας συνήθως λαλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ καλῶς τὰς προφέρουσι.

ΠΕΡΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ.

ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥΣΙ τινες ἐκ διαφορῶν τεμαχίων εἰς ἀρχαία συγγράμματα, ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ασφαλίσεων ἤτο γνωστὴ καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων. Ὀνομαστὶ δὲ ὁ Κικέρων εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του διμυλεῖ περὶ τῆς προνοίας, ἣν ἔλαβεν εἰς τὴν Λαοδικείαν, νὰ ἀσφαλίσῃ τὰ δημόσια χρήματα ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ δρόμου.

Ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία κατὰ τῶν κινδύνων τῆς θαλάσσης ὑπῆρχεν ἤδη εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1660. Ψῆφισμα δὲ τῆς Φλωρεντιανῆς διοικήσεως, ἐκδοθεὶς κατὰ τὸ 1532 περὶ τοῦ ἐν Λιθόρῳ ἐμπορίου, περιέχει τὰς πρώτας βάσεις ασφαλιστικῶν πράξεων. Εἰς ἄλλο δὲ διάταγμα τῆς αὐτῆς πολιτείας (1526) ἀπαγορεύεται ἡ ἀσφάλισις ἀνομολογητῶν ἐμπορευμάτων· ὁ δὲ περιφημὸς ἱστορικὸς Γουίλιαρδίνης, ὅστις ἔγραψε περὶ τῶν Κάτω Χωρῶν κατὰ τὸ 1567, σημειοῖ ὅτι οἱ ἔμποροι τῆς Ἀντουερπίας συνείθιζον ἕκτοτε νὰ ἀσφαλίζουσι τὰ πλοία των. Τὸ δὲ κινδυνασφαλιστικὸν κατὰστημα τοῦ Ἀμστελοδάμου ἐσυστήθη κατὰ τὸ 1598· καὶ τὸ τῆς Δανίας περὶ τὸ 1726.

Ἐκτὸς τῆς ἀσφαλίσεως τῶν πραγμάτων κατὰ θάλασσαν, ὑπάρχουσι εἰς τὴν Εὐρώπην καταστήματα, τὰ ὁποία ἀσφαλίζουσι τὰς οἰκοδομὰς ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν. Τοιοῦτον ὑπάρχει εἰς τὴν Κοπεγχάγην (τῆς Δανίας) ἀπὸ τὸ 1731. Ὅταν οἰκία τις ἡσφαλισμένη κατὰ τὴν ἑταιρείαν ἀποδίδει τὰ $\frac{10}{100}$ εἰς τὸν κύριον αὐτῆς, παραχωροῦσα τὰ ἑρείπια ἀντὶ τοῦ $\frac{10}{100}$ · ἂν δὲ οὗτος, ἀφῶ ἡσφάλισεν τὴν οἰκίαν του ὑπὲρ τὴν ἀληθινὴν αὐτῆς ἀξίαν, φανῆ ὑποπτος ὡς ἐμπερηστῆς, ἢ ἑταιρεία τὸν καταδικαίει δικαστικῶς, ἀλλ' ἀναδέχεται πάντοτε τὰς υποθήκας, μετὰ τὰς ὁποίας ἡ οἰκία ἔτυχεν ἐπιφορτισμένη. Εἰς δὲ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων πρῶτον κατὰ τὸ 1745 ἐσυστήθη ἀσφαλιστήριον κατὰ τῶν πυρκαϊῶν εἰς ἄλλους δὲ τόπους κατὰ διαφορὰς καιρούς. Νομιζόμεν περιέργον νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὸ 1669 ἐπρότειναν εἰς τὸν Κόμητα, σήμερον δὲ Δούκα τοῦ Ὀλδεμβούργου, προστιθεμένου τινὸς ἐπιμέτρου εἰς τοὺς τακτικὸς φόρους, νὰ ἀναδεχθῆ αὐτὸς τὸν κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς ἀσφαλισμὸν ὅλων τῶν οἰκοδομῶν τῆς ἐπικρατείας του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ ἀπολελιθωμένος Καταβράκτης τοῦ Παμποῦ Καλεσί, μετὰ Εἰκονογραφίας, 1. Τὰ ὄρη τῆς Εὐρώπης, 3. Ὁ Ῥασσεύς, 6. Ἐπιστολὴ Πλινίου τοῦ Νεωτέρου πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Τραϊανόν, 8. Ἡ πρώτη Ἀδελφοκτονία, μετὰ Εἰκονογραφίας, 10. Περὶ Νοσοκομείων, 10. Περὶ τῶν Ἔργων τῆς Φύσεως, 10. Μελέτη περὶ τῆς Καλλονῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου, Ὑπὸ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΤΟΥΡΖΑ, 11. Γνωμικὰ τῶν Σινῶν, 14. Περὶ Εὐγνωμοσύνης, 14. Περὶ Ὀρκῶν, 14. Ἡ Ἐπιβρόχὴ τῶν Μητέρων, 14. Περὶ Διαλέκτων, 16. Περὶ Κινδυνασφαλιστικῶν Καταστημάτων, 16.